

ת"פ 22691/08/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אדמונד כהן

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 22691-08-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' כהן(אסיר)
ת"פ 23601-09-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' כהן(עציר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד דואק
	נגד
	אדמונד כהן (אסיר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד אלפסי

גזר דין

א. הנאשם, כבן 48, הורשע על פי הודעתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ניסיון גניבה לפי סעיפים 384 ו-25 לחוק, וכן היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

העובדות הן כי בליל 7.9.16 בשעות המאוחרות התפרץ הנאשם לבית כנסת, בכך שעקר את סורגי החלון והוציא את שלביו בדרך שאינה ידועה, שבר את התריסים ונכנס לתוך הבניין. הנאשם ניסה לגנוב רכוש השייך לאחד המתפללים, בכך שנטל ונשא תיק שהכיל 30 ₪ שחלקם נטל מקופת הצדקה. הנאשם נתפס בבית הכנסת בשעה 04.30, כשהוא ישן והרכוש ברשותו.

בד בבד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם שוהה במעצר מאז יום העבירות עד היום.

ב. בשלב הטיעונים לעונש צירף הנאשם את ת.פ 22691-08-16 בגינו הורשע בעבירות של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק, היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק וניסיון גניבה לפי סעיף 384 לחוק.

העובדות הן כי הנאשם בדק אפשרות לבצע עבודות גנות במרפאת קופת חולים לאומית. ביום 13.7.16 בשעה 14.50, בטרם הוחלט כי יעבוד במקום, נכנס הנאשם לחצר המרפאה, שבר 2 רפפות זכוכית של חלון המטבח ודרש מן המנקה

כי תשלם לו 600-700 ₪ עבור עבודות גננות. בהמשך, הנאשם נכנס למרפאה וסירב לצאת, פתח מגירות וארונות והכניס פרטי ציוד שונים של המרפאה לתוך שקיות. כמו כן, הכניס פרטי ציוד לכיסיו והוציאם מכיסיו לדרישת מנהלת המרפאה. בהמשך, עזב את המקום והשאיר את הציוד במרפאה.

ג. בין הצדדים לא גובש הסדר עונשי, אך הוסכם כי הנאשם יופנה אל שרות המבחן. בנוסף, הועברו ענייני מעצרו ושחרור של הנאשם לדיון בפניי, עם הרשעתו.

ד. עוד במועד ההרשעה הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם השתלב בתהליך שיקומי בין כתלי בית המעצר. בהמשך לכך, ניתנו בעניינו חמישה תסקירים המתעדים תהליך עמוק וממושך שעבר הנאשם, לאחר שהשתלב בפרויקט "תלם", ונגמל משימוש בסמים. לאור התמדתו והתקדמותו, המליץ שרות המבחן זה מכבר, כי הנאשם ישוחרר לקהילה טיפולית, אך הסתבר כי קיימת מורכבות רפואית הדורשת בירור, שללא סיומו לא ניתן היה לקבלו לקהילה. למרבה הצער, לא הושלם הבירור הרפואי עד כה, וסופו של דבר שהנאשם ביקש לסיים עניינו בעודו עצור.

התסקירים

ביום 29.1.17 הוגש תסקיר מעצר בו נכתב כי נבדקת האפשרות לשלב את הנאשם בקהילת "הר טוב", אך נדרשות בדיקות רפואיות. נכתב כי במהלך השנים ערך הנאשם ניסיונות גמילה רבים שלא צלחו כיוון שלא התמיד בניקיונו מסמים. כעת, הנאשם ביטא עייפות רבה מאורח החיים ההתמכרותי, השתלב באגף נקי, והתמיד בניקיון במשך 4 חודשים. עו"ס המעצר מסרה כי הוא משתף פעולה, ומגלה בשלות לטיפול. לאור התמדתו, הומלץ לשחררו לקהילה טיפולית, בכפוף לבדיקות הרפואיות הנחוצות. נכתב כי ההערכה היא שרק שילובו בטיפול משמעותי יצמצם את הסיכון לחזרתו לשימוש בסמים ואורח חיים שולי.

ביום 15.2.17 הוגש תסקיר המתאר את הנאשם, שהוא גרוש ואב לבת בוגרת. הנאשם היה דר רחוב וגר לסירוגין בבית אמו, התקשה לקיים יציבות תעסוקתית, לרקע שימוש בסמים וריצוי עונשי מאסר. הנאשם מוכר כנכה בשיעור של 20%. נכתב כי הנאשם ערך במהלך השנים ניסיונות גמילה רבים שלא צלחו ולאחרונה שוחרר ממאסר בשנת 2013, אך שב לשימוש בסם. במעצרו הנוכחי, הנאשם ביטא עייפות מאורח חייו השולי והשתלב בפרויקט גמילה בבית המעצר. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא, ערך מאמצים, העמיק בחינתו העצמית, ואף החל לשמש כאחראי על עצורים חדשים בפרויקט. לאור התקדמותו ההערכה היתה כי הוא מתאים לשילוב בקהילה טיפולית. נכתב כי ההתרשמות היא שיש קשר ישיר בין מעורבותו העבריינית של הנאשם שבין השימוש בסמים, לפיכך ההערכה היא כי טיפול משמעותי יפחית את הסיכון להישנות עבירות. שרות המבחן החל לבדוק התאמת הנאשם לקהילת "הר טוב" והפנה לכך שיהא צורך להעמיד חלופת מעצר עבור הנאשם. כמו כן, נכתב כי עדיין נדרשים אישורים רפואיים לצורך היציאה לקהילה.

ביום 23.3.17 הוגש תסקיר מעקב בו נכתב כי הנאשם שוהה בהפרדה בשל מצבו הרפואי, וכי הבירור הרפואי טרם הושלם

ביום 22.5.17 הוגש תסקיר מעקב נוסף בו נכתב כי נשללה אצל הנאשם מחלה זיהומית, אך עלו ממצאים אחרים הדורשים בירור רפואי. ללא סיום הבירור לא ניתן יהיה לקבל את הנאשם לקהילה. בתוך כך, נבדקה האפשרות לשילוב הנאשם בקהילת "קריית שלמה" המיועדת לתחלואה כפולה, אך גם שם לא התקבל בשל מצבו הרפואי. הוצע לשלב את הנאשם בטיפול בקהילה בעיר מגוריו.

תסקיר אחרון הוגש ביום 6.7.17. נכתב כי עדיין לא הושלם הבירור הרפואי, ואין מועד צפוי לסימומו. הנאשם המשיך בתכנית הטיפולית והוא נקי מסמים על פני תקופה ארוכה, לכן מידת הסיכון במצבו, פחתה. נבדקה האפשרות לטיפול אמבולטורי בקהילה, אך לדעת העו"ס מן היחידה לטיפול בהתמכרויות, אין בכך כדי להוות מסגרת מספקת, שכן הנאשם זקוק למעטפת תומכת יותר. הוצע כי תיבדק התאמת הנאשם להליך בבית המשפט הקהילתי.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה הפנתה לחומרת העבירות, ולאינטרס החברתי העומד בבסיסן. בנוגע לאירוע שבתיק המצורף, נטען כי העבירות כללו פוטנציאל להסלמה אלימה של האירוע ובכך משנה חומרה. התביעה הודיעה כי לא ניתן לאמץ את ההמלצה לשילוב הנאשם בבית המשפט הקהילתי שבל היותו עצור, ובשל הצורך להעמיד חלופת מעצר מתאימה, שלא הוצגה. נטען כי לנאשם עבר פלילי מכביד, וכן תלויים נגדו שני מאסרים על תנאי בני הפעלה למשך 6 ו-4 חודשים. לדעת התביעה הנאשם אינו מסוגל להתמיד בשמירה על ניקיון מסמים ועבירות מחוץ לכתלי הכלא, ועל כן יש להטיל עליו מאסר ממושך, שיסייע לו בשיקום, לרבות הפעלת המאסרים על תנאי. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם בגין כל אירוע נע בין 12-24 חודשי מאסר. הוגשה אסופת פסיקה לתמיכה בטענה לפיה יש להטיל עונש ברף הגבוה של המתחם, היינו מאסר משמעותי.

ב"כ הנאשם טען כי נסיבות ביצוע העבירות אינן חמורות כפי שהציגה התביעה, והפנה לכך שבאירוע הראשון הנאשם שהיה באותה עת דר רחוב, פרץ לבית כנסת ונרדם שם, מה שמעיד על חומרת מצבו, ועל היותו נואש, ולא דווקא על חומרה יתרה. בנוגע לתיק המצורף, הפנה לכך שהנסיבות לא היו אלימות או חמורות. נטען כי הנאשם עבר תהליך שיקום ממושך והוא מתמיד בו עד היום. רק בשל נסיבות שאינן בשליטתו נותר הנאשם במעצר, ולא יצא לקהילה טיפולית. לנאשם לא היו מעידות כלשהן, והוא גם שיקם את יחסיו עם בני משפחתו לאחר שניתקו עמו קשר בשל אורח חייו השולי. לטענת הנאשם, הנסיבות מצדיקות הארכת המאסרים על תנאי ולחילופין ניתן להסתפק בהפעלתם בחופף זה לזה.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מתחרט על העבירות, ואינו חושש כיוון שבכל מקרה בעוד מספר חודשים יצא לחופשי, והוא מצר על שלא רוצים לסייע לו להשתקם. הנאשם הזכיר כי בעבר השתתף בהליך שיקום אך שב וביצע עבירות, וביקש שלא יובילו אותו שוב לאותו מקום.

מתחם העונש ההולם

האירוע הראשון

בעניין חומרתן של עבירות התפרצות כבר נשפכו נהרות של דיו, ואין צורך לשוב על הלכות ידועות (ע"פ 7453/08 מד"י נ' אאזנה (31.12.08); רע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13); רע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (תקדין מיום 29.4.12); רע"פ 4309/13 בלעום נ' מד"י (8.6.13). נקבע לא פעם כי מתחם העונש ההולם בגין התפרצות למקום מגורים נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר.

עם זאת, ראוי לבחון את מדינות הענישה בגין התפרצויות לבתי כנסת. סקירה של מאגרי הפסיקה מעלה כי למרות שהתפרצות למקום תפילה נכללת תחת העבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, נוהגים בתי המשפט להתייחס אליה באופן מקל יותר, בייחוד בנסיבות שבהן ניכר כי המניע לעבירה היה נעוץ בהתמכרות לסמים, או שהעבירה בוצעה בנסיבות של עוני.

ברע"פ 5139/13 מזרחי נ' מד"י (19.8.13) הורשע הנאשם בשישה אירוע התפרצות לבתי כנסת שכללו גם גניבות, היזק לרכוש, הסגת גבול והחזקת כלי פריצה. בנוסף, צירף תיק בו הודה בהתפרצות למקווה טהרה. בבית משפט השלום נגזר עונש כולל של 28 חודשי מאסר, אך עונש זה הוחמר בערכאת הערעור והועמד על 40 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש.

בעפ"ג 40239-08-15 מד"י נ' סאהג'יאן (11.11.15) דובר בנאשם שהורשע בהתפרצות לדירת מגורים, וכן שני אירועים נוספים של התפרצות לבית כנסת, בהם עקר מן הקיר את המדחן שנועד להפעלת המזגן, אך לא נטל אותו. בבית המשפט קמא הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל בגין שלושת האירועים, ובתוך כך הופעלו בחופף זה לזה שלושה מאסרים על תנאי בני 6, 4 ו-12 חודשים. בערכאת הערעור דחה בית המשפט את עתירת התביעה להחמרת העונש, וקבע כי הפעלת התנאים בחופף היתה הולמת לנסיבות, שעה שמדובר בנאשם שעבר הליך גמילה, ושעה שהמאסרים על תנאי הוטלו זמן רב קודם לכן.

בעפ"ג 55598-02-13 מד"י נ' אדרי (19.5.13) דובר בנאשם שהורשע ב-6 אירועי התפרצות לבתי כנסת וגניבה מתוכם. בבית משפט קמא ניתן משקל משמעותי לתהליך השיקום שעבר, והוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שרות. בערכאת הערעור הוחמר העונש למאסר בפועל למשך שנה.

בע"פ (חי') 14386-02-13 מד"י נ' אייזנברג (7.4.13) דובר בנאשם שהורשע בחמישה אישומים של פריצה לבתי כנסת וגניבת קופות צדקה למטרת מימון סמים. בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם שנע בין 2-4 ל-6-8 חודשי מאסר בגין כל אירוע. בערכאת הערעור הוטל עונש כולל של 24 חודשי מאסר.

בת.פ 7933-04-15 מד"י נ' אוסאדון (11.1.17) הורשע הנאשם בשורת עבירות התפרצות ואלימות. בין היתר התפרץ לבית כנסת, ובגין אירוע זה קבע בית המשפט מתחם הולם הנע בין 4 ל-16 חודשי מאסר.

בענייננו, הנאשם התפרץ לבית כנסת בשעת לילה מאוחרת, בדרך אלימה של עקירת סורג, ועל פי התיאור נראה שהתכוון לגנוב כסף. מצד שני, לא נראה כי האירוע היה מתוכנן, שהרי הנאשם לא פעל בנחישות רבה, אלא נרדם בתוך בית הכנסת וכך נתגלה לעיני אחד המתפללים שהגיע לפנות בוקר. אני ערה לפוטנציאל האלים הטמון בסיטואציית המפגש שבין הנאשם למתפללים, ויש בה חומרה. לצד זה, ההתרשמות היא כי המדובר במעשה נואש של מכור לסמים הנזקק למימון דחוף של מנת הסם, ולא נראה שהמדובר במי שניסה להתעשר מן העבירה. כמו כן, יש לזכור כי הגניבה לא הושלמה, ואף אילו הושלמה המדובר היה ב-30 ₪ לכל היותר.

במכלול הנסיבות אני סבורה כי המתחם שהציגה התביעה מחמיר יתר על המידה. לדעתי, מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-10 חודשי מאסר.

האירוע השני

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם שבר תריס של מרפאה בעוד עובדת הניקיון במקום, ולאחר מכן החל לאסוף ציוד כאילו כוונתו ליטול אותו עמו. הנאשם סירב לעזוב את המקום, ויש להניח כי גרם בהלה או לכל הפחות חוסר נוחות בולט, לעובדת הניקיון.

מצד שני, הנאשם לא נהג באלימות, ולא השלים את עבירת הגניבה.

גם באירוע זה, נראה כי הגורם לעבירות היה הצורך של הנאשם ברכוש בעל ערך לצורך מימון הסמים.

לדעתי מתחם העונש ההולם את העבירות נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שרות.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם בעל עבר פלילי בלתי מבוטל. בשנת 1993 נדון בגין עבירה של תקיפה. בשנת 2000 נדון בגין עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, והוטל עליו מאסר למשך 18 חודשים. בשנת 2006 נדון שוב בגין עבירות סמים והוטל עליו מאסר למשך 46 חודשים. בשנת 2011 הורשע בעבירה של החזקת כלי פריצה ונדון למאסר על תנאי. בשנת 2012 נדון בגין עבירות התפרצות, החזקת סכין וסמים, והוטל עליו מאסר למשך 27 חודשים.

במסגרת גזר הדין האחרון בת.פ. 1599-05-12 הוטלו על הנאשם שני מאסרים על תנאי למשך 6 ו-4 חודשים, שהם בני הפעלה.

עברו הפלילי של הנאשם יישקל לחומרא.

מצד שני, קשה להישאר אדיש לתהליך השיקום המשמעותי שעבר הנאשם בין כלתי בית המעצר, בחודשים האחרונים. שרות המבחן הגיש תסקירי מעקב שבכולם מגמה חיובית של שמירה על ניקיון מוחלט מסמים, ללא מעידות. בנוסף, הנאשם החל לשקם את קשרי המשפחה שלו, החל לשמש כמדריך בפרויקט "תלם", והיה מועמד לשחרור לקהילה טיפולית.

גם כשנודע לנאשם כי קיימת מורכבות רפואית במצבו, וכי לא יוכל להתקבל בקהילה טיפולית עד שיושלם הבריור, לא חלה נסיגה בהתקדמותו, למרות הקושי בדבר.

בסופו של יום הנאשם נאלץ לעתור למתן גזר הדין, כיוון שהבריורים הרפואיים מתמשכים, ואין צפי לסיומם, עניין שאינו מצוי בשליטתו.

לדעתי, תהליך השיקום של הנאשם ראוי לציין ולעידוד מצד בית המשפט, ואני תקווה כי הנאשם יתמיד בו לאחר שחרורו.

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפירטתי לעיל, ושעה שלא ננקטה אלימות ולא נגנב רכוש, אני סבורה כי האינטרס הציבורי תומך בהטלת עונש שאינו מכביד יתר על המידה, על פני מאסר ממושך העלול לפגוע בתהליך השיקום המוצלח. בייחוד כך הדבר, לאחר שהנאשם שוהה במעצר כבר למעלה מ-10 חודשים.

בעניין העונשים הכספיים, אני מוצאת לנכון להורות על פיצוי למתלוננים בשני האירועים, כיוון שנאלצו להתמודד מול הנאשם שחדר למקומות שהיו אמונים על שמירתם. הפיצוי יהיה סמלי נוכח היות הנאשם אסיר.

לפני סיום אציין כי היות שתלויים שני מאסרים על תנאי להפעלה, אשר הוטלו במסגרת של אותו גזר דין, חלה הלכת מסרואה (ע"פ 4517/04 אחמד מסרואה נ' מד"י (10.3.05); ע"פ 3205/12 מד"י נ' ניקולייב (24.2.13)), לפיה ככל שהמדובר היה במסכת עבריינית אחת, הכלל הוא שהפעלת התנאים תיעשה בחופף זה לזה. בעניין דנן, שני האירועים עליהם נותן נאשם את הדין בוצעו בהפרש זמנים קצר, ושניהם נבעו מהיותו מכור לסמים, לפיכך אני רואה בהם חלק ממסכת עבריינית אחת.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע הראשון- 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 8.9.16.

בגין האירוע השני- 2 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 13.7.16 עד 22.7.16.

ב. יופעלו מאסרים על תנאי למשך 4 ו-6 חודשים התלויים נגד הנאשם מת.פ 1599-05-12.

ג. הנאשם יישא את עונשי המאסר בחופף ובמצטבר זה לזה, כך שבסך הכל יישא 12 חודשי מאסר בפועל.

- ד. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.
- ה. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות של גניבה או היזק לרכוש במזיד, או הסגת גבול.
- ו. פיצוי כספי לע"ת 2 בת.פ 23601-09-16 וכן למתלוננות בת.פ 22691-08-16: מנהלת המרפאה והעובדת, בסך 400 ₪ לכל אחד. הפיצוי יופקד בתוך 90 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג תמוז תשע"ז, 17 יולי 2017, במעמד הצדדים.